

Kälviän Evankeliumijuhla 2010
Martti Arkkila
2.7. klo 22.30

Joona 3:1-5, 10 - 4:11

”Enkö minä säälisi Niiniveä, tuota suurta kaupunkia!”

Näin Jumala vastaa Joonalle, kun tämä vihastuu Hänelle. Niinive kääntyi vääriltä teiltään eikä Jumala tuhonnutkaan sitä, kuten oli uhannut. Joona suuttui, sillä hänen profeetallinen saarnansa oli mennyt hukkaan, ja hän puolestaan oli joutunut naurunalaiseksi. Ei tapahtunutkaan, kuten hän oli saarnannut ja uskonut. Jumala sääli kaupunkia, Joona sen sijaan olisi halunnut sen tuhoutuvan. Silloin hänen ei olisi tarvinnut joutua epäonnistujan paikalle. Eikö merkillistä?

Näin käy usein jokaisen meidän elämässämme, huomaamattammekin. Jumalan kunnia ja Hänen johdatuksensa kulkevat usein täysin eri suuntaan omien ajatustemme ja suunnitelmienne. Ja kun niin käy, tuntuu kuin koko elämämme romahtaisi ympärillämme, kukaan ei voi auttaa, kaikki on hukassa. Juuri nyt olisin tarvinnut sen risiinikasvin, joka Joonallakin oli ja joka kuihtui pois. ”Parempi minun on kuolla kuin elää” saatamme ajatella Joonan tavoin. Säälimme jopa tuota risiinikasvia, oman elämämme pientä lohdutusta, joka katoaa silmistämme, mutta emme tunne sääliä niitä kohtaan, joilla ei ole mitään! –Ei edes tuota risiinikasvia, ei ruokaa, ei omaisuutta, ei toivoa tulevaisuudesta. Tai sitten käy kuten meillä täällä hyvinvoinnin keskellä: Emme tunne sääliä niitä kohtaan, joilla on kaikkea, mutta ei rauhaa Jumalan kanssa! Maallisen rikkauden ja yltäkylläisyyden keskellä ollaankin matkalla kohti kadotusta.

Niin, onko todella niin kauheaa, jos joudun luopumaan siitä tai siitä asiasta, mutta saankin siitä huolimatta omistaa iankaikkisen elämän Vapahtajassa Jeesuksessa Kristuksessa? Tai jos joudun kantamaan Hänen ristiään, kohtaamaan pilkkaa ja häväistystä yrittäessäni pitää esillä Elämän sanaa? Tai jos syntiset ja ne joiden kuvittelin joutuvan kadotukseen, kääntyvätkin Jeesuksen puoleen ja saavat -vaikka vasta viime hetkellä, kuten ristinryöväri, omistaa sen Elämän, joka minullakin on? Käykö minun edes sääliksi niitä, jotka tänäänkin elävät ilman todellista Elämää ja ovat matkalla kohti iankaikkista kadotusta?

Jumala sääli Niiniveä. Sääli ei ollut sairautta, kuten tuttu sanonta on tietävinään, vaan se oli rakkautta syntiinlangennutta ihmistä kohtaan. Kun Jumala säälii, Hän rakastaa. Jeesuksellakin tuli sääli kansaa, sillä se oli kuin ilman paimenta! (Mt 9:36) Eikö Hän säälisi myös meidän kansaamme, joka elää ilman Paimenta, ilman Jumalan Sanaa oman viisautensa ja suunnitelmiansa varassa!

Jumala, Taivaallinen Isämme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus säälii meitä pysäyttämällä meidät ristin juurelle, pienelle paikalla huutamaan armahdusta ja sitä viisautta joka tulee ylhäältä. Jeesus opettaa meitä säälimään ja rakastamaan lähimmäisiämme ja tekemään kaikkemme, ettei yksikään joutuisi kadotukseen. Jeesuksen risti pakottaa meidät

pysähtymään ja huomamaan syntimme, tunnustamaan ettemme voi mitään omassa varassamme ja voimassamme. Vapahtajamme Jeesuksen on tultava luoksemme ja armahdettava meidät pyhän Sanansa ja sakramenttiansa kautta. Häneltä on saatava syntiemme anteeksiantamus ja Hänen Pyhä Henkensä kirkastamaan ristinihmettä. Muussa tapauksessa kaikki touhumme Jumalan valtakunnan työssä on vain turhuutta, silmänlumetta.

Joonna oppi jotain Jumalasta ja Hänen suunnattomasta rakkaudestaan: Jumala ei tahdo yhdenkään hukkuvan. Jumalan koulussa Joonna tunsikin itsensä nöyryytetyksi, masentuneeksi, hylätyksi ja naurunalaiseksi. Joonna joutui tyytymään siihen ristiin, jonka Jumala antoi. Se risti tuntui raskaalta ja jopa väärältä ennen kuin Joonna oppi ja huomasi, että kaikki tulee Jumalalta ja että hän tietää kaiken paljon paremmin kuin ihminen, yksikään meistä. Hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän.

Suurinta on seisautua ristin juurelle, vaikka se Joonnan tavoin tuntuu meistä usein tosi vaikealta. Jeesus itse kuitenkin muistuttaa kuormansa olevan kevyt (Mt 11:30). Lohtajan Ohtakarissa on tapana käydä päivittäin ristin juurella. Ristille viedään kivi muistuttamaan synneistämme, jotka Jeesus kantoi. Olen käynyt Ohtakarin ristillä jo 30 vuotta sitten omalla rippikoululeirilläni ja sain käydä siellä myös tämän kesän rippikoululaisten kanssa. Nelisenkymmentä leiriläistä pysähtyi Jeesuksen ristin juurelle. Olimme Jumalan perheväkeä Kristuksen ristin tähden. Jumalan perheväkeä saamme olla myös tänään, kaikkine murheinemme, sairauksinemme, synteinemme. Tässä ja nyt. Jeesuksen pyhä sovintoveri riittää pelastukseksi sinulle ja minulle, kaikille. Jeesuksen risti onkin armonristi; suunnattoman rakkauden risti. Tämän ristin löydämme pyhästä Raamatusta. Pysähtykäämme sen eteen. ”Jeesus luona ristisi anna olla aina. Silloin tuskat, kuormani eivät enää paina. Risti vain, risti vain kerskaus on mulla. Kiitos että armon sain, taivaaseen saan tulla.” (SK 137:1)